

MI C RILE DE ORDINUL I, MI C RILE DE ORDINUL AL II-LEA

În alegere, măsurare și interpretare în spirit cuantic

Dinamica interioară a sistemului (punctului) se reflectă în micrurile de ordinul I. Este, de fapt, o micrură care a stărilor suprapuse, greu sesizabilă, dacă nu chiar insesizabilă la suprafață. Cum o putem, totuși, identifica, tiut fiind că această micrură acoperă o bună parte din misterul... banal cu care se confruntă omul în activitatea de zi cu zi, în acțiunea cotidiană? Aflat în relație directă cu o persoană, trebuie să te iluzi că persoana respectivă este aceeași, neschimbată și pe mâini, luni, ani... De multe ori nici măcar schimbările de ordin fizic nu le remarcăm. Și cu toate acestea, în interiorul respectivei persoane se petrec schimbări, micruri de ordinul I, care fac posibile micrurile de ordinul al II-lea. Astfel că, privind comparativ persoana respectivă, prin perspectiva unei relații temporale, constatăm că ea nu mai este aceeași din momentul t_1 și în momentul t_2 . Că persoana care dă un răspuns în t_2 este, de fapt, o altă persoană.

Individul – centrul lumii cuantice

Relația Sens-semnificație ne permite să ne închipuim realitatea individului ca o realitate a lumilor multiple, exact așa cum imaginează modelul universului **Stephen Hawking**. Individul este centrul lumii cuantice, în legile universului său interior se găsește esența lumii cuantice. Cuvântul, ca o ultimă realitate, în sens cuantic, este, prin polisemantismul său, modelul unei realități formate din lumi multiple. Prin acest polisemantism cuvântul este o suprapunere de stări, din care noi percepem doar una. De aceea cuvântul rămâne, încă, unul dintre marile mistere ale lumii mari, ale macrocosmosului. Cuvântul este, de fapt, de tipul I- I. În interiorul lui se află infinitul mic. Noi îl percepem doar în infinitul mare.

i- i este o stare cuantică (judecată în condiții de normalitate, deci dincolo de logica booleană sau a lui Lupa cu), exemplificată prin *Pisica lui Schrödinger*. O stare suprapusă a creierului care de ordinul I, pornind din punctul de suprapunere, ne permite să anticipăm evoluția spre exterior, spre lumea macro, spre ceea ce vom putea vedea (auzi), să anticipăm, deci, micrura de ordinul al II-lea. Starea suprapusă **demnitate (autorespect) – autonegligare**, în eleas în micrură, în dinamica ei, ne ajută să intuim că este probabil/posibil ca la același stimul, într-un moment t_2 , subiectul, care în momentul t_1 a răspuns prin autorespect, să răspundă prin autonegligare. Toate stările care nu sunt manifeste sunt posibile.

Desfacerea invizibilului are ca efect vizibilul, entitatea unică de tip alb sau negru. Un alb sau negru provenit din neștiute și misterioase suprapuneri... De fapt, infinite nuanțe de gri. Ansa ca una din numeroasele suprapuneri să devină realitate în lumea macro este întâmplătoare. Lectura suprapunerilor posibile, permite, însă, cel puțin, intuirea suprapunerii cu gradul de probabilitate cel mai ridicat de a deveni realitate.

Am postulat ideea co-existenței formelor raționale cu cele iraționale, idee care apare pentru prima dată la Jung și se referă la relația dintre funcția dominantă și funcția auxiliară (formulă preluată de doamnele Myers și Briggs).

Teoria cuantică ne permite, însă, o viziune și mai profundă. În alegerea acestei relații nu ca o co-existență ci ca o suprapunere deschide o perspectivă spre în alegerea nu

doar a poziției în care se află cele două entități / forme comportamentale, ci și a vitezei de deplasare (în termeni de probabil/posibil), deci a mișcării în timp.

Protocolul unei astfel de măsurători presupune ca, după ce subiectul a asociat caracteristicile cu cele patru forme, să își aleagă doar una dintre ele și anume pe aceea care consideră că-l definește cel mai bine.

Un subiect, de pildă, care s-a definit prin modelul de iraționalitate feminin defensiv (linie marginal orizontală în partea de jos a dreptunghiului în Metoda Configurațiilor) a asociat modelul cu următoarele caracteristici: altruism, seriozitate, cooperare, egoism, progres.

Măcară de ordinul I din interiorul Sensului este, în general, în competiție cu Sensul irațional feminin. Predominanțele irațional feminine, fapt ce ne permite să prognozmă, din perspectiva relației $t_1 - t_2$, un răspuns de tip irațional feminin al subiectului, cu atât mai mult cu cât, în această suprapunere de stări, regăsim și forme de iraționalitate masculină (cooperare, progres) al căror rol dinamizator și catalizator pentru iraționalitatea feminină, ca Sens, rezultă din legile de transformare ale energiei psihice. Iraționalitatea masculină se transformă cu ușurință în iraționalitate masculină, dar transformarea iraționalității masculine în iraționalitate masculină se realizează doar intermediat de iraționalitatea feminină; tot astfel iraționalitatea feminină se transformă cu ușurință în iraționalitate feminină, dar drumul invers trebuie să beneficieze de dinamizarea iraționalității feminine de către iraționalitatea masculină.

De exemplu, energia se transformă relativ ușor în stare de tensiune. Dar din starea de tensiune poți reveni la starea inițială doar trecând, intermediar, prin faza de relaxare. Tot așa starea de slăbiciune energetică nu poate conduce la relaxare dacă în prealabil nu cunoaște o infuzie de energie.

Ca o observație generală, am constatat că Sensurile iraționale, mai ales cele feminine (cele masculine, într-o măsură semnificativ mai mică!), închid, majoritar, semnificații iraționale. Ceea ce demonstrează că și un comportament predominant irațional, tinde, sub forța de constrângere a normei sociale, să se manifeste, cel puțin în intenție, în sens irațional...